

LIETUVOS RESPUBLIKOS
ŠILUMOS ŪKIO

ĮSTATYMAS

2003 m. gegužės 20 d. Nr. IX-1565
Vilnius

PIRMASIS SKIRSNIS
BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis. Įstatymo paskirtis ir tikslai

1. Šis Įstatymas reglamentuoja šilumos ūkio valstybinį valdymą, šilumos ūkio subjektų veiklą, jų santykius su šilumos vartotojais, tarpusavio ryšius ir atsakomybę.

2. Įstatymo tikslai:

- 1) mažiausiomis sąnaudomis užtikrinti patikimą ir kokybišką šilumos tiekimą šilumos vartotojams;
- 2) šilumos ūkyje įteisinti pagrįstą konkurenciją;
- 3) ginti šilumos vartotojų teises ir teisėtus interesus;
- 4) didinti šilumos gamybos, perdavimo ir vartojimo efektyvumą;
- 5) gaminant šilumą, plačiau naudoti vietinį kurą, biokurą ir atsinaujinančiuosius energijos išteklius;
- 6) mažinti šilumos energetikos neigiamą poveikį aplinkai.

2 straipsnis. Pagrindinės šio Įstatymo sąvokos

1. **Atsiskaitomieji šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisai** – vartotojams patiektos šilumos ir (ar) karšto vandens kiekio matavimo priemonės, pagal kurių rodmenis atsiskaitoma su tiekėju.

2. **Bazinė šilumos kaina** – ilgalaikė šilumos gamybos ir (ar) šilumos perdavimo kaina, apskaičiuota pagal Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos patvirtintas šilumos ir karšto vandens kainų nustatymo metodikas, komisijos nustatyta ne trumpesniam

kaip 3 metų laikotarpiui ir taikoma kasmet perskaičiuojant šilumos gamybos ir (ar) šilumos perdavimo kainas.

3. **Bendra šilumos ir elektros energijos gamyba** – šilumos ir elektros energijos gamyba bendrame technologiniame cikle.

4. **Bendras šilumos ir elektros energijos gamintojas** – įmonė ar jos padalinys, kurio pagrindinė veikla yra bendra šilumos ir elektros energijos gamyba.

5. **Buitinis šilumos vartotojas** – fizinis asmuo, vartojantis šilumą ir (ar) karštą vandenį savo buities reikmėms.

6. **Karštas vanduo** – geriamasis vanduo, pašildytas iki higienos normomis nustatytos temperatūros.

7. **Karšto vandens tiekėjas** – juridinis asmuo, tiekiantis karštą vandenį pagal karšto vandens pirkimo–pardavimo sutartį, arba šilumos tiekėjas, tiekiantis karštą vandenį pagal šilumos ir karšto vandens vartojimo pirkimo–pardavimo sutartį.

8. **Kompensacija už rezervinę galią** – pagal Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos patvirtintą metodiką apskaičiuojama kaip su rezervuota galia susijusių papildomų sąnaudų kompensacija, mokama vartotojo, naudojančio šilumos tiekimo sistemą kaip rezervinį šildymo būdą.

9. **Mokėjimo už šilumą pranešimas** – pagal Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatytą formą šilumos tiekėjo parengta ir privalomus apskaitos dokumentų rekvizitus turinti informacija buitiniam šilumos vartotojui apie jam už atsiskaitymo laikotarpį apskaičiuotas mokėtinas už patiektą šilumą ir (ar) karštą vandenį sumas.

10. **Nenutrūkstamo aprūpinimo šiluma vartotojai** – savivaldybių patvirtintuose sąrašuose numatytos įstaigos ar organizacijos, kurioms būtinas nenutrūkstamas aprūpinimas šiluma.

11. **Nepriklausomas šilumos gamintojas** – juridinis asmuo, gaminantis ir parduodantis šilumą ir (ar) karštą vandenį šilumos tiekėjui arba vartotojui, jeigu nepriklausomas šilumos gamintojas turi šilumos tiekimo licenciją.

12. **Pastato šildymo būdas** – techninis sprendimas pastato patalpoms šildyti, įskaitant ir karšto vandens tiekimo sistemoje įrengtus šildymo prietaisus, nustatytas jo projektavimo dokumentuose.

13. **Pastato šildymo ir karšto vandens sistema** – pastate įrengtas techninių priemonių kompleksas, skirtas į pastatą perduotai arba pastate gaminamai šilumai ir (ar) karštam vandeniui į patalpas pristatyti.

14. **Pastato šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojas (eksploatuotojas)** – fizinis ar juridinis asmuo, atitinkantis nustatytus kvalifikacinius reikalavimus eksploatuoti pastatų šildymo ir karšto vandens sistemas ir teikiantis šių sistemų priežiūros paslaugas.

15. **Sąskaita už šilumą** – Buhalterinės apskaitos įstatymo reikalavimus atitinkantis dokumentas apie atsiskaitymo laikotarpiu vartotojui patiektą šilumą ar karštą vandenį, jų kainą ir sumą, kurią turi sumokėti vartotojas.

16. **Šildymo sezonas** – laikotarpis, kurio pradžia ir pabaiga nustatoma savivaldybių sprendimais pagal statybos techniniais reglamentais apibrėžtą lauko oro temperatūrą, kuriai esant privaloma pradėti ir galima baigti nustatytos paskirties savivaldybių pastatų šildymą.

17. **Šilumnešis** – specialiai paruoštas vanduo, geriamasis vanduo, garas, kondensatas, kitas skystis ar dujos, naudojami šilumai transportuoti.

18. **Šilumos įrenginys** – techninių priemonių kompleksas, skirtas šilumai ir (ar) karštam vandeniui gaminti, transportuoti ar kaupti.

19. **Šilumos įvadas** – šilumos perdavimo tinklo atšaka iki pastato pirmųjų uždarančiųjų įtaisų, atskiriančių pastato šilumos įrenginius nuo šilumos perdavimo tinklo.

20. **Šilumos perdavimas** – šilumos transportavimas šilumnešiu šilumos perdavimo tinklo vamzdynais.

21. **Šilumos perdavimo tinklas** – sujungtų vamzdynų ir įrenginių sistema, skirta transportuoti šilumnešiu šilumą iš gamintojo vartotojams.

22. **Šilumos punktas** – prie šilumos įvado prijungtas pastato šildymo ir karšto vandens sistemos įrenginys, su šilumnešiu gaunamą šilumą transformuojantis ir pristatantis į pastato šildymo prietaisus.

23. **Šilumos tiekėjas** – juridinis asmuo, valdantis šilumos perdavimo tinklą, organizuojantis šio tinklo eksploatavimą gaminant (perkant) šilumą ir tiekiant ją vartotojams.

24. **Šilumos tiekimas** – centralizuotai pagamintos šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymas ir pardavimas šilumos vartotojams.

25. **Šilumos tiekimo licencija** – dokumentas, suteikiantis licencijos turėtojui teisę verstis šilumos tiekimu apibrėžtoje teritorijoje.

26. **Šilumos tiekimo nutraukimas** – šilumnešį perduodančio vamzdyno išardymas padarant šilumos tiekimą techniškai negalimą.

27. **Šilumos tiekimo sistema** – organizacinis-techninis kompleksas, skirtas tiekti šilumos vartotojams šilumą, valdomas šilumos tiekėjo ir susidedantis iš šilumos perdavimo tinklo bei vieno ar daugiau prie tinklo prijungtų šilumos gamintojų.

28. **Šilumos ūkio plėtros kryptys** – Vyriausybės programinis dokumentas Nacionalinei energetikos strategijai įgyvendinti šilumos ūkyje.

29. **Šilumos ūkio specialusis planas** – savivaldybių specialiojo planavimo dokumentas, kuriame apibrėžiamos naujai planuojamos šilumos vartotojų teritorijos, nurodomi galimi ir alternatyvūs šildymo būdai ir kurio tikslas yra tenkinti vartotojų šilumos poreikius vartotojui mažiausiomis sąnaudomis, neviršijant leidžiamo neigiamo poveikio aplinkai.

30. **Šilumos ūkis** – energetikos ūkio sritis, tiesiogiai susijusi su šilumos ir karšto vandens gamyba, perdavimu, tiekimu ir vartojimu.

31. **Šilumos vartojimo pirkimo–pardavimo sutartis** – sutartis tarp šilumos tiekėjo ar gamintojo ir buitinio šilumos vartotojo ar juridinio asmens, vartojančio šilumą ir (ar) karštą vandenį patalpose, kuriose neįrengti atsiskaitomieji šilumos apskaitos prietaisai.

32. **Šilumos vartotojas** – juridinis ar fizinis asmuo, kurio naudojami šildymo prietaisai nustatyta tvarka prijungti prie šilumos perdavimo tinklų ar pastatų šildymo ir karšto vandens sistemų.

33. **Tiekimo–vartojimo riba** – vieta šilumnešio vamzdynuose, iki kurios tiekėjas yra atsakingas už šilumos ar karšto vandens tiekimą.

34. **Valdymo perdavimas** – šilumos ūkio ar jo dalies valdymo teisės perdavimas ūkio subjektui nuomos, koncesijos ar kitų valdymo perdavimo sutarčių pagrindu.

35. **Viešuosius interesus atitinkančios paslaugos** – šilumos ūkio paslaugos, kurias nustato įstatymai, Vyriausybė ar jos įgaliota institucija vadovaudamasi visuomenės interesais.

ANTRASIS SKIRSNIS

ŠILUMOS ŪKIO VALDYMAS

3 straipsnis. Konkurencija šilumos ūkyje

1. Konkurencija tarp alternatyvių energijos rūšių tiekėjų vartotojų poreikiams šilumai tenkinti įgyvendinama šilumos ūkio specialiaisiais planais, nustatančiais vartotojų poreikių šilumai tenkinimą vartotojui mažiausiomis sąnaudomis, užtikrinant saugų tiekimą ir neviršijant leidžiamo neigiamo poveikio aplinkai pagal galiojančias taršos normas, bei

kitomis šio Įstatymo nustatytais priemonėmis. Šilumos vartotojai turi teisę pasirinkti alternatyvių energijos rūšių šilumos tiekėjus, įsirengti vietinę šildymo sistemą, jei tai neprieštarauja teritorijų planavimo dokumentams.

2. Šilumos gamyba grindžiama konkurencija tarp šilumos gamintojų. Reorganizuojant ar privatizuojant savivaldybių kontroliuojamas šilumos tiekimo įmones, savivaldybės užtikrina, kad jų kontroliuojamoms įmonėms nuosavybės teise priklausytų šilumos perdavimo tinklai, kuriais realizuojama ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos ir ne mažiau kaip 30 procentų šilumos vartotojų poreikiams patenkinti reikalingų šilumos gamybos pajėgumų kiekviename tinkle, įskaitant reikalingą šiluminės galios rezervą.

3. Karšto vandens ruošimas ir tiekimas grindžiami konkurencija vartotojams pasirenkant karšto vandens tiekėją ar apsirūpinimo karštu vandeniu būdą. Savivaldybės skatina konkurenciją karšto vandens ūkyje.

4. Valstybė (savivaldybės) skatina konkurenciją pastatų šildymo ir karšto vandens sistemų priežiūros srityje.

4 straipsnis. Bendros šilumos ir elektros energijos gamybos bei šilumos gamybos iš biokuro ir atsinaujinančiųjų energijos šaltinių skatinimas

1. Bendra šilumos ir elektros energijos gamyba yra viešuosius interesus atitinkanti paslauga.

2. Vyriausybė ar jos įgaliota institucija nustato elektros energijos supirkimo iš bendrų šilumos ir elektros energijos gamintojų mastą ir tvarką atsižvelgdama į būtinybę veiksmingai naudoti elektros energiją ir šilumą generuojančius pajėgumus.

3. Valstybė (savivaldybės) skatina iš biokuro, atsinaujinančiųjų energijos šaltinių, deginant atliekas, taip pat iš geoterminės energijos pagamintos šilumos supirkimą į šilumos tiekimo sistemas. Šis supirkimas yra viešuosius interesus atitinkanti paslauga.

5 straipsnis. Šilumos vartotojų teises ginančių organizacijų teisė kontroliuoti šilumos tiekėjų veiklą

1. Šilumos vartotojų teises ginančios organizacijos bei institucijos turi teisę gauti iš šilumos tiekėjų ir gamintojų duomenis apie šilumos tiekimo ir gamybos veiklą ir teikti pasiūlymus valstybės bei savivaldybių institucijoms.

2. Jeigu savivaldybių kontroliuojamose šilumos gamybos ir tiekimo įmonėse sudaromos stebėtojų tarybos, savivaldybės pasiūlo šilumos vartotojų teises ginančioms organizacijoms ir institucijoms siūlyti kandidatūras į šių įmonių stebėtojų tarybas. Gavusios pasiūlymus, savivaldybės užtikrina šių organizacijų ir institucijų atstovavimą stebėtojų tarybose.

6 straipsnis. Šilumos taryba

1. Šilumos taryba yra kolegiali, patarimojo balso teisę turinti, visuomeniniais pagrindais veikianti su šilumos ūkiu tiesiogiai susijusių institucijų atstovų grupė prie Ūkio ministerijos, teikianti ūkio ministrui pasiūlymus svarbiais valstybės strategijos šilumos ūkyje klausimais.

2. Šilumos tarybos nuostatus ir sudėtį tvirtina Vyriausybė arba jos įgaliota institucija.

TREČIASIS SKIRSNIS ŠILUMOS ŪKIO PLANAVIMAS

7 straipsnis. Savivaldybių šilumos ūkio specialieji planai

1. Savivaldybės tvarko šilumos ūkį pagal savivaldybių tarybų patvirtintus šilumos ūkio specialiuosius planus.

2. Šilumos ūkio specialieji planai rengiami pagal Teritorijų planavimo įstatymo, šio Įstatymo ir aplinkos bei ūkio ministrų patvirtintas Šilumos ūkio specialiųjų planų rengimo taisykles.

3. Pagrindinis šilumos ūkio specialiojo plano tikslas yra tenkinti vartotojų šilumos poreikius vartotojui mažiausiomis sąnaudomis ir neviršijant leidžiamo neigiamo poveikio aplinkai. Rengiant šilumos ūkio specialiuosius planus, vadovaujamosi Aplinkos oro apsaugos įstatymo, Planuojamos ūkinės veiklos poveikio aplinkai vertinimo įstatymo nuostatomis dėl oro užterštumo bei urbanistiniais kriterijais (užstatymo tankis, pastatų aukštingumas, užstatymo specifika), taip pat kitais kriterijais. Šilumos ūkio specialiajame plane apibrėžiamos naujai planuojamos šilumos vartotojų teritorijos ir principiniai techniniai sprendimai dėl kiekvienai teritorijai nustatytų alternatyvių energijos ar kuro rūšių naudojimo, kad būtų patenkinami šios teritorijos vartotojų poreikiai šilumai. Ši nuostata netaikoma individualiems gyvenamiesiems namams, išskyrus statomus naujose teritorijose.

4. Rengiant savivaldybės šilumos ūkio specialųjį planą, dalyvauja jos teritorijoje esančios šilumos ir dujų tiekimo įmonės bei kiti su šilumos ūkiu susiję subjektai ir šilumos vartotojų teises ginančios organizacijos. Ekologiškai švarūs šilumos šaltiniai (elektros, geoterminė energija ir kt.) galimi visoje savivaldybės teritorijoje.

5. Šilumos ūkio specialieji planai peržiūrimi ne rečiau kaip kas 5 metai, atsižvelgiant į šilumos gamybos ir perdavimo technologijų raidą, aplinkos užterštumo pokyčius ir kitus teritorijų planavimui reikšmingus veiksnius, numatytus Šilumos ūkio specialiųjų planų rengimo taisyklėse.

8 straipsnis. Savivaldybių šilumos ūkio specialieji planai ir nacionaliniai energetikos tikslai

1. Valstybės strategijai šilumos ūkyje įgyvendinti ir savivaldybių šilumos ūkio specialiuosiuose planuose numatytiems sprendimams suderinti su nacionaliniais energetikos tikslais ūkio ministro teikimu Vyriausybė tvirtina šilumos ūkio plėtros kryptis.

2. Savivaldybių šilumos ūkio specialieji planai privalo atitikti valstybės strategiją, nacionalinius energetikos tikslus bei Vyriausybės patvirtintas šilumos ūkio plėtros kryptis.

3. Vyriausybė gali teikti paramą savivaldybių šilumos ūkio specialiųjų planų projektams įgyvendinti.

KETVIRTASIS SKIRSNIS

ŠILUMOS TIEKIMAS

9 straipsnis. Šilumos tiekimo organizavimas

Savivaldybė, remdamasi šilumos ūkio specialiuoju planu, organizuoja šilumos tiekimą šilumos vartotojams pagal jų poreikius patalpoms šildyti, vėdinti ir karštam vandeniui ruošti.

10 straipsnis. Šilumos supirkimas iš nepriklausomų gamintojų

1. Šilumos tiekėjai Vyriausybės nustatyta šilumos supirkimo iš nepriklausomų gamintojų į šilumos tiekimo sistemas tvarka superka iš nepriklausomų gamintojų šilumą, atitinkančią kokybės, tiekimo patikimumo, aplinkos apsaugos reikalavimus ir parduodama mažesne kaina negu tiekėjų palyginamosios šilumos gamybos sąnaudos ar kitų nepriklausomų gamintojų parduodamos šilumos kainos.

2. Šilumos tiekėjui atsisakius supirkti nepriklausomo šilumos gamintojo pasiūlytą, nustatytus reikalavimus atitinkančią šilumą, gamintojas turi teisę apskūsti tiekėjo sprendimą Valstybinei kainų ir energetikos kontrolės komisijai. Ši komisija priima sprendimą dėl nepriklausomo gamintojo skundo ne vėliau kaip per 20 kalendorinių dienų nuo jo užregistravimo komisijoje. Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija turi teisę įpareigoti šilumos tiekėją supirkti šilumą iš nepriklausomo šilumos gamintojo jo pasiūlytomis šilumos tiekėjui arba komisijos nustatytomis kainomis ir sąlygomis.

11 straipsnis. Tiekimo–vartojimo riba tarp šilumos tiekėjo ir šilumos vartotojo

1. Šilumos tiekėjas atsako už sutartyse nustatytos kokybės šilumnešio pristatymą šilumos vartotojams iki tiekimo–vartojimo ribos.

2. Tiekimo–vartojimo riba nustatoma šilumnešio tiekimo ir grąžinimo vamzdynų vietose, kuriose atsiskaitomasis šilumos apskaitos prietaisas yra sujungtas su vartotojo šilumos įrenginiais, kai jis įrengtas namo įvade arba vartotojo bute. Sutartimis gali būti nustatytos kitos tiekimo–vartojimo ribos. Pirmenybė pasirinkti tiekimo–vartojimo ribą suteikiama buitiniam šilumos vartotojui.

3. Jeigu į pastatą pristatomas šilumnešis patenka ir į pastato patalpose įrengtus šildymo, vėdinimo ir (ar) karšto vandens prietaisus, šilumos tiekėjas turi teisę, pateikęs raštišką prašymą patalpų savininkams, patikrinti šilumnešio nutekėjimus bet kurioje pastato šildymo ir karšto vandens sistemos vietoje.

12 straipsnis. Atsiskaitymai su šilumos tiekėju

1. Šilumos vartotojai atsiskaito su šilumos tiekėju už patiektą šilumą ir (ar) karštą vandenį pagal atsiskaitomųjų šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisų rodmenis, jeigu sutartimis nenustatyta kitaip.

2. Kai pastate yra daugiau kaip vienas šilumos vartotojas, visas pastate suvartotas šilumos kiekis, nustatytas pagal atsiskaitomųjų šilumos apskaitos prietaisų rodmenis, paskirstomas (išdalijamas) vartotojams, o kiekvienas vartotojas moka už jam priskirtą šilumos kiekį, išmatavus, įvertinus ar kitaip pagal Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos rekomenduojamus taikyti ar su ja suderintus metodus nustačius, kokia visų vartotojų bendrai suvartoto šilumos kiekio dalis tenka tam šilumos vartotojui. Šių dalių matavimo, nustatymo ar įvertinimo metodą pasirenka šilumos vartotojai iš Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos rekomenduotų taikyti metodų. Kiti

šilumos vartotojų siūlomi metodai gali būti taikomi tik suderinti su Valstybine kainų ir energetikos kontrolės komisija.

3. Atsiskaitymo dokumentas yra sąskaita už šilumą. Savivaldybė turi teisę nustatyti, kad buitiniams šilumos vartotojams vietoj sąskaitų už šilumą būtų išduodami mokėjimo už šilumą pranešimai. Buitinio šilumos vartotojo reikalavimu šilumos tiekėjas privalo išduoti sąskaitą, kai vartotojas apmoka su tuo susijusias papildomas tiekėjo sąnaudas. Savivaldybei nustačius, kad buitiniams šilumos vartotojams vietoj sąskaitų būtų išduodami mokėjimo už šilumą pranešimai, į šilumos kainą neįtraukiamos sąskaitų už šilumą ir (ar) karštą vandenį parengimo ir pateikimo vartotojams sąnaudos.

13 straipsnis. Šilumos tiekimo sezoniškumas

1. Šilumos vartotojai turi teisę nuspręsti dėl savo pastatų šildymo pradžios ir pabaigos, išskyrus savivaldybių nustatytas įstaigas, kurioms šildymo sezono pradžia ir pabaiga nustatoma savivaldybių sprendimais.

2. Jeigu šilumos vartotojai, turintys teisę nuspręsti dėl savo pastatų šildymo pradžios ir pabaigos, nusprendė pradėti arba baigti savo pastatų šildymą kitu laiku negu savivaldybių nustatyta šildymo sezono pradžia ar pabaiga, jie apie savo sprendimą ūkio ministro patvirtintose Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklėse nustatyta tvarka praneša šilumos tiekėjui ne vėliau kaip prieš 2 darbo dienas iki sprendimo įgyvendinimo.

3. Šildymo sezono laikotarpiu butai ir kitos patalpos daugiabučiame name privalo būti šildomi, jeigu to reikalauja bent 1/3 to namo butų savininkų, neturinčių įsiskolinimų šilumos tiekėjui.

14 straipsnis. Šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymo sustabdymas įsiskolinusiems šilumos vartotojams

1. Šilumos vartotojui, neapmokėjusiam sąskaitos už šilumą daugiau kaip 30 kalendorinių dienų, skaičiuojant nuo vėliausios leistinos sąskaitos apmokėjimo dienos, (įsiskolinusiam vartotojui) šilumos tiekėjas turi teisę sutartyse nustatyta tvarka sustabdyti šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymą į įsiskolinusio vartotojo šildymo ir (ar) karšto vandens prietaisus. Daugiabučiame name leidžiama sustabdyti tik karšto vandens pristatymą į įsiskolinusio vartotojo karšto vandens prietaisus.

2. Sutartyse nustatoma šilumos tiekėjo prievolė ne vėliau kaip prieš 10 kalendorinių dienų iki numatomos šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymo sustabdymo datos raštu įspėti išsiskolinusį vartotoją.

3. Šilumos tiekėjo išlaidas, susijusias su šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymo atnaujinimu, apmoka vartotojas.

4. Išsiskolinęs vartotojas, kuriam buvo sustabdytas šilumos ir (ar) karšto vandens pristatymas, atlygina tiekėjui dėl to atsiradusius nuostolius.

15 straipsnis. Atsakomybė už atsiskaitomuosius šilumos ir karšto vandens apskaitos prietaisus

1. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas savo lėšomis įrengia atsiskaitomuosius šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisus, užtikrina jų tinkamą techninę būklę, reikalaujamą matavimų tikslumą ir organizuoja patikrą.

2. Atsiskaitomieji šilumos ir karšto vandens apskaitos, taip pat pristatomo į pastato šilumos punktą šilumnešio parametrus registruojantys prietaisai yra valstybinės metrologinės matavimo priemonių kontrolės objektas. Šių prietaisų patikros terminus kontroliuoja Lietuvos metrologijos inspekcija prie Teisingumo ministerijos.

3. Sutartyse nustatomos sąlygos šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjo įgaliotiems asmenims netrukdomai patekti į šilumos ir (ar) karšto vandens vartotojui priklausančias patalpas, kad jie galėtų prižiūrėti ir patikrinti atsiskaitomuosius šilumos ir karšto vandens apskaitos prietaisus.

16 straipsnis. Nenutrūkstamo aprūpinimo šiluma vartotojai

Nenutrūkstamo aprūpinimo šiluma vartotojams turi būti užtikrintos techninės nenutrūkstamo šilumos tiekimo galimybės, kai laikinai neįmanoma naudotis pagrindiniu šilumos tiekimo šaltiniu. Nenutrūkstamas šilumos tiekimas užtikrinamas šilumos vartotojo įrenginius prijungiant atskirais įvadais prie techninių sutrikimų atvejais nepriklausomų šilumos perdavimo tinklo dalių arba įdiegiant rezervinį šildymo būdą. Kai įdiegiamas rezervinis šildymo būdas, nenutrūkstamo aprūpinimo šiluma vartotojai laikomi naudojančiais jų pastato šildymo būdą su pagrindiniu šilumos tiekimo šaltiniu ir rezervinį šildymo būdą. Jeigu nenutrūkstamo aprūpinimo šiluma vartotojai naudojami šilumos tiekimo sistema tik kaip rezerviniu šildymo būdu, jie privalo mokėti šilumos tiekėjui kompensaciją už rezervinę galią. Aplinkos ir sveikatos apsaugos ministrai nustato sveikatos priežiūros įstaigų, kurioms būtinas rezervinis šildymo būdas, sąrašą.

17 straipsnis. Šilumos tiekimo nutraukimas

1. Šilumos tiekėjas gali nutraukti šilumos tiekimą tik suderinęs su šilumos vartotojais, išskyrus atvejus, kai Valstybinė energetikos inspekcija prie Ūkio ministerijos nustato tokius vartotojo įrenginių trūkumus, dėl kurių gresia avarija ar kyla pavojus žmonių gyvybei ar saugumui. Šilumos tiekėjas apie suderintą su vartotojais numatomą nutraukti šilumos tiekimą praneša suinteresuotiems šilumos vartotojams ir savivaldybei ne vėliau kaip prieš 12 mėnesių iki numatomo šilumos tiekimo nutraukimo datos.

2. Savivaldybė organizuoja naują, su suinteresuotais šilumos vartotojais suderintą jų pastatų šildymo būdą.

PENKTASIS SKIRSNIS

SUTARTYS SU ŠILUMOS VARTOTOJAIŠ

18 straipsnis. Šilumos pirkimo–pardavimo sutarčių standartinės sąlygos

1. Šilumos pirkimo–pardavimo sutartys sudaromos ar keičiamos laikantis standartinių sąlygų.

2. Standartinės sąlygos galioja šilumos pirkimo–pardavimo sutartims tiek, kiek jos neprieštaruoja šalių individualiai aptartoms sąlygoms ir įstatymams.

3. Šilumos pirkimo–pardavimo sutartyse nustatomi:

- 1) tiekiamos šilumos kiekybiniai ir kokybiniai rodikliai;
- 2) šilumos tiekimo režimas ir sąlygos;
- 3) šilumos kaina arba kainos formulė, arba kainos nustatymo tvarka;
- 4) vartotojo atsiskaitymo už suvartotą šilumą tvarka;
- 5) šalių teisės, pareigos ir atsakomybė už įsipareigojimų nevykdymą;
- 6) pretenzijų pateikimo, nagrinėjimo ir ginčų sprendimo tvarka;
- 7) sutarties galiojimo terminas, jos keitimo ar nutraukimo sąlygos ir tvarka.

4. Šilumos pirkimo–pardavimo sutarčių standartines sąlygas tvirtina Vyriausybė arba jos įgaliota institucija ir paskelbia „Valstybės žiniuose“. Šilumos pirkimo–pardavimo sutarčių su buitinais šilumos vartotojais standartines sąlygas tvirtina Vyriausybė arba jos įgaliota institucija, suderinusi su Nacionaline vartotojų teisių apsaugos taryba prie Teisingumo ministerijos, ir paskelbia „Valstybės žiniuose“.

19 straipsnis. Pastatų šildymo ir karšto vandens sistemų priežiūra

1. Prie šilumos tiekimo sistemos prijungtų daugiabučių namų šildymo ir karšto vandens sistemas turi prižiūrėti butų ir kitų patalpų savininkų pasirinktas prižiūrėtojas (eksploatuotojas). Su juo sudaroma daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos priežiūros sutartis. Sutartį butų ir kitų patalpų savininkų sprendimu sudaro butų ir kitų patalpų savininkų bendrijos valdyba (bendrijos pirmininkas), namo bendrojo naudojimo objektams valdyti sudarytos jungtinės veiklos sutarties partnerių įgaliotas asmuo arba namo bendrojo naudojimo objektų administratorius. Šios sutartys sudaromos šio Įstatymo 18 straipsnio 1, 2 ir 4 dalyse nustatyta tvarka.

2. Jeigu butų savininkai nenusprendė dėl šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojo pasirinkimo ir dėl to nebuvo sudaryta šios sistemos priežiūros sutartis, laikinai, kol toks pasirinkimas bus padarytas, šilumos tiekėjas yra ir daugiabučio namo, kurio butų ir kitų patalpų savininkams jis tiekia šilumą, šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojas. Daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos priežiūros sutartys sudaromos atskirai nuo šilumos ir (ar) karšto vandens vartojimo pirkimo–pardavimo sutarčių.

3. Pastato šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojas atlieka šildymo ir karšto vandens sistemos priežiūrą Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka.

ŠEŠTASIS SKIRSNIS DAUGIABUČIŲ NAMŲ ŠILDYMAS

20 straipsnis. Daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos privalomieji reikalavimai

1. Vyriausybė arba jos įgaliota institucija nustato daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos privalomuosius reikalavimus.

2. Daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos privalomieji reikalavimai apima technines galimybes vartotojams reguliuoti šilumos suvartojimą pastate. Namo pertvarkymas pagal privalomuosius reikalavimus gali būti remiamas Vyriausybės nustatyta tvarka.

21 straipsnis. Daugiabučio namo šildymo būdas

1. Daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkai yra šilumos vartotojai, kurie butus ir kitas patalpas šildo pastato šildymo būdu arba taikydami kitus techninius sprendimus.

2. Daugiabučio namo buto ir (ar) kitų patalpų savininkas apmoka jam tenkančią dalį šilumos, suvartotos daugiabučio namo bendrojo naudojimo patalpoms šildyti, nepaisydamas to, koku būdu šildomos jam priklausančios patalpos.

22 straipsnis. Šilumos tiekėjo arba šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojo teisė pateikti į butų ir kitų patalpų savininkams priklausančias patalpas

1. Šilumos tiekėjo arba namo šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojo įgalioti atstovai turi teisę, pateikę raštišką prašymą buto ir (ar) kitų patalpų savininkui, pateikti į savininkui priklausančias patalpas, kad galėtų apžiūrėti ar remontuoti šildymo ir karšto vandens sistemą ar apskaitos prietaisus, taip pat sustabdyti karšto vandens pristatymą savininko įsiskolinimo atveju.

2. Jeigu butų ir (ar) kitų patalpų savininkai atsisako įleisti šilumos tiekėjo ar namo šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojo įgaliotus atstovus pagal jų pateiktą raštišką prašymą į savininkams priklausančias patalpas, šilumos tiekėjas ar namo šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojas, pagal ūkio ministro patvirtintas Šilumos tiekimo ir vartojimo taisykles įforminę savininkų atsisakymą, turi teisę šių patalpų savininkų suvartoto šilumos kiekio įvertinimui taikyti tokiems atvejams Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nustatytą metodiką.

23 straipsnis. Šilumos vartotojo daugiabučiame name teisės ir pareigos

1. Šilumos vartotojas daugiabučiame name turi teisę:

1) kartu su kitais namo butų ir kitų patalpų savininkais pasirinkti arba pakeisti namo šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtoją;

2) individualiai arba kartu su kitais namo butų ir kitų patalpų savininkais nuspręsti pakeisti savo buto, patalpų ar viso pastato šildymo būdą ir šio Įstatymo 25, 26 bei 27 straipsniuose nustatyta tvarka įgyvendinti savo sprendimą;

3) sutartyse nustatyta tvarka reikšti pretenzijas šilumos ar karšto vandens tiekėjui už patiektą nekokybišką šilumą ar karštą vandenį.

2. Šilumos vartotojai turi ir kitas teisės aktų nustatytas teises.

3. Šilumos vartotojai daugiabučiuose namuose privalo apmokėti jiems tenkančią dalį išlaidų, susijusių su namo šildymo ir karšto vandens sistemos rekonstravimu, kad ji atitiktų privalomuosius reikalavimus.

24 straipsnis. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjo teisės, pareigos ir atsakomybė buitiniam šilumos vartotojui

1. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas privalo parduoti buitiniam šilumos vartotojui sutartyje numatytą šilumos ir (ar) karšto vandens kiekį laikydamasis šalių suderinto šilumos ir (ar) karšto vandens tiekimo režimo. Patiektos ir suvartotos šilumos ir (ar) karšto vandens kiekis nustatomas pagal apskaitos prietaisų rodmenis arba kitu sutartyje nurodytu būdu.

2. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas privalo užtikrinti:

1) šilumos ir (ar) karšto vandens perdavimo tinklų techninę būklę, atitinkančią teisės aktų reikalavimus, iki tiekimo–vartojimo ribos;

2) atsiskaitomųjų šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisų techninę būklę, atitinkančią teisės aktų reikalavimus;

3) šilumos ir (ar) karšto vandens kokybę, nustatytą sutartimis ir atitinkančią teisės aktų reikalavimus, iki tiekimo–vartojimo ribos.

3. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas sutartyje nurodytoje vietoje įrengia atsiskaitomuosius šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisus.

4. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas įstatymų nustatyta tvarka privalo atlyginti dėl nekokybiškos šilumos ir (ar) karšto vandens buitiniam šilumos vartotojui atsiradusią žalą.

5. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjas, jei buitinis šilumos vartotojas nemoka už suvartotą šilumos energiją tuomet, kai įmonė buvo pažeidusi šilumos ir (ar) karšto vandens kokybės reikalavimus, turi teisę reikalauti, kad buitinis šilumos vartotojas atlygintų vertę to, ką be teisinio pagrindo sutaupė.

SEPTINTASIS SKIRSNIS

ŠILUMOS VARTOTOJŲ ĮRENGINIŲ ATJUNGIMAS NUO ŠILUMOS TIEKIMO SISTEMOS

25 straipsnis. Šilumos pirkimo–pardavimo sutarčių nutraukimas vartotojo iniciatyva

1. Šilumos vartotojai turi teisę nutraukti šilumos pirkimo–pardavimo sutartis pagal sutartyse nustatytas jų nutraukimo sąlygas arba, jeigu sutartyse šios sąlygos nenustatytos, įstatymų nustatytais sąlygomis ir tvarka.

2. Buitiniai šilumos vartotojai ne daugiabučiuose namuose turi teisę vienašališkai nutraukti šilumos vartojimo pirkimo–pardavimo sutartis, apie tai pranešę šilumos tiekėjui ne vėliau kaip prieš vieną mėnesį. Butų ir kitų patalpų savininkai daugiabučiuose namuose savo sprendimą dėl šilumos vartojimo pirkimo–pardavimo sutarčių nutraukimo ir norimo keisti jų pastato atskirų butų ar kitų patalpų šildymo būdo suderina su savivaldybe šio Įstatymo 26 straipsnyje nustatyta tvarka.

26 straipsnis. Savivaldybių sprendimas dėl atskirų butų ar kitų patalpų daugiabučiuose namuose šildymo būdo keitimo

1. Savivaldybė priima sprendimą dėl daugiabučių namų atskirų butų ar kitų patalpų savininkų prašymų derinti šilumos vartojimo pirkimo–pardavimo sutarties nutraukimą ir norimą keisti atskirų butų ar kitų patalpų daugiabučiuose namuose šildymo būdą ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų nuo savininko prašymo įregistravimo savivaldybėje dienos.

2. Jeigu pagal buto ar kitų patalpų savininko prašymą nutraukus šilumos vartojimo pirkimo–pardavimo sutartį ir pakeitus jo buto ar kitų patalpų šildymo būdą kiti to namo butų ar kitų patalpų savininkai patiria papildomų išlaidų, savivaldybė pateikia suinteresuotam savininkui šių išlaidų, apskaičiuotų pagal kompensacijos už rezervinę galią nustatymo metodiką, išklotinę. Šiuo atveju savivaldybė turi teisę derinti sutarties nutraukimą ir daugiabučio namo, kurio šildymui naudojama šilumos tiekimo sistema, atskiro buto ar kitų patalpų šildymo būdo pakeitimą suinteresuotam buto ar kitų patalpų savininkui, tik šiam savininkui ir namo butų ir kitų patalpų savininkų bendrijos valdybai (bendrijos pirmininkui) arba namo bendrojo naudojimo objektams valdyti sudarytos jungtinės veiklos sutarties partnerių įgaliotam asmeniui, arba namo bendrojo naudojimo objektų administratoriui sudarius sutartį dėl papildomų išlaidų kitiems namo butų ar kitų patalpų savininkams atlyginimo.

27 straipsnis. Savivaldybės sprendimas dėl šildymo būdo keitimo visam pastatui

1. Savivaldybė ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų nuo šilumos vartotojo prašymo įregistravimo savivaldybėje dienos priima sprendimą dėl šilumos vartotojo (arba vartotojų daugiabučiuose namuose, toliau – vartotojo) prašymo derinti šilumos pirkimo–pardavimo sutarties nutraukimą ir jo norimą keisti šildymo būdą visam pastatui.

2. Jeigu šilumos vartotojo pasirinkimas neatitinka savivaldybės šilumos ūkio specialiojo plano arba jo prašymo įgyvendinimas padidintų pagal ūkio ministro patvirtintą šilumos vartotojų įrenginių atjungimo nuo šilumos tiekimo sistemų ekonominio įvertinimo metodiką (atsijungimų metodiką) nustatytas bendras šildymo sąnaudas, atsižvelgiant ir į žalą aplinkai, savivaldybė turi teisę atidėti šilumos vartotojo pasirinkto jo pastato šildymo būdo įgyvendinimą, pateikdama šilumos vartotojui sprendimo pagrindimą.

3. Pagal šio straipsnio 2 dalį savivaldybė turi teisę atidėti šilumos vartotojo norimo keisti jo pastato šildymo būdo įgyvendinimą savivaldybės tarybos sprendimu nustatytam laikotarpiui, tačiau ne daugiau kaip 2 metams, skaičiuojant nuo šilumos vartotojo prašymo įregistravimo savivaldybėje dienos. Atidėjimo laikotarpis priklauso nuo atjungiamų vartotojo šilumos įrenginių poveikio vidutinių sąnaudų didėjimui likusiems šilumos tiekimo sistemos vartotojams ir yra nustatomas vadovaujantis atsijungimų metodika. Pasibaigus atidėjimo laikotarpiui, savivaldybė išduoda šilumos vartotojui leidimą atjungti jo šilumos įrenginius nuo šilumos tiekimo sistemos.

4. Jeigu pastato šildymo būdo pakeitimas (šilumos vartotojo šilumos įrenginių atjungimas nuo šilumos tiekimo sistemos) padidina pagal atsijungimų metodiką nustatytas vidutines šilumos tiekimo sąnaudas likusiems sistemos šilumos vartotojams, savivaldybė turi teisę derinti pastato šildymo būdo pakeitimą (šilumos įrenginių atjungimą) tik kai yra pateikta vartotojo ir šilumos tiekėjo sutartis dėl šių sąnaudų padidėjimo kompensavimo. Sutartyje numatytos kompensacijos dydis negali viršyti kompensacijos už rezervinę galią, taikomos atsijungiančiam šilumos vartotojui. Nustatyta kompensacija pradedama mokėti nuo šilumos vartotojo šilumos įrenginių atjungimo nuo šilumos tiekimo sistemos dienos ir negali būti mokama ilgiau kaip 2 metus. Jeigu šilumos vartotojo prašymo keisti jo pastato šildymo būdą įgyvendinimas buvo atidėtas pagal šio straipsnio 2 dalį, šios dalies nuostatos netaikomos. Šios dalies nuostatos netaikomos butų ir kitų patalpų savininkams daugiabučiuose namuose.

5. Šio straipsnio nuostatos netaikomos individualiems gyvenamiesiems namams.

AŠTUNTASIS SKIRSNIS LICENCIJOS IR LEIDIMAI

28 straipsnis. Šilumos tiekimo licencija

1. Šilumos tiekėjas privalo turėti šilumos tiekimo licenciją.
2. Šilumos tiekimo licencijavimo taisykles tvirtina Vyriausybė. Šilumos tiekėjui, tiekiančiam ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, šilumos tiekimo licenciją išduoda Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija, o mažiau šilumos tiekiančiam tiekėjui – savivaldybė.

29 straipsnis. Leidimai šilumos įrenginių priežiūros verslui

Leidimus šilumos įrenginių priežiūros verslui ūkio ministro nustatyta tvarka išduoda Valstybinė energetikos inspekcija prie Ūkio ministerijos.

DEVINTASIS SKIRSNIS ŠILUMOS KAINOS IR TARIFAI. SĄNAUDŲ APSKAITA. INVESTICIJOS

30 straipsnis. Šilumos kainodara

1. Šilumos ir karšto vandens kainos yra vienanarės arba dvinarės. Šilumos vartotojas moka už suvartotą šilumos energiją ar karštą vandenį pagal šio straipsnio 5, 6 ir 7 dalyse reglamentuota tvarka nustatytą vienanarę arba dvinarę kainą pasirinktinai.
2. Šilumos ir (ar) karšto vandens kainos gali būti diferencijuojamos pagal šilumos tiekimo sistemas, vartotojų grupes, šilumos vartojimo mastą, šilumnešius ir jų kokybę, tiekimo patikimumą, vartojimo sezoniškumą, periodiškumą ir apskaitos būdus.
3. Šilumos ir (ar) karšto vandens kainos grindžiamos tiekėjo būtinomis (valstybės normuojamomis) šilumos ar karšto vandens ruošimo (pirkimo), perdavimo, atsiskaitomųjų šilumos ir (ar) karšto vandens apskaitos prietaisų įrengimo, priežiūros ir patikros, sąskaitų (mokėjimo pranešimų) už šilumą ir (ar) karštą vandenį parengimo ir pateikimo vartotojams bei apskaitos sąnaudomis. Pastatų šildymo ir karšto vandens sistemų priežiūros ir rekonstravimo sąnaudos negali būti įtraukiamos į šilumos ar karšto vandens kainas.
4. Šilumos tiekėjas, kuris realizuoja ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, pagal šilumos ir (ar) karšto vandens kainų nustatymo metodikas parengia ir teikia

Valstybinei kainų ir energetikos kontrolės komisijai nustatyti bazines šilumos ir (ar) karšto vandens kainas ne trumpesniai kaip 3 metų laikotarpiui. Nustatant bazines kainas kviečiamos dalyvauti šilumos vartotojų teises ginančios organizacijos. Kartu nustatomi tiekimo efektyvumo rodikliai. Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nustatytos bazinės kainos skelbiamos „Valstybės žinių“ priede „Informaciniai pranešimai“. Šilumos tiekėjas, valdantis skirtingose savivaldybėse esančias šilumos tiekimo sistemas, gali teikti Valstybinei kainų ir energetikos kontrolės komisijai nustatyti skirtingas bazines kainas šioms sistemoms. Šilumos tiekėjas, teikdamas siūlymą nustatyti skirtingas bazines kainas šilumos tiekimo sistemoms, esančioms skirtingose savivaldybėse, privalo teikti tokį pasiūlymą dėl visų skirtingose savivaldybėse esančių šilumos tiekimo sistemų.

5. Savivaldybių tarybos nustato:

1) vadovaudamasi Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nustatytais bazinėmis kainomis bei šilumos ir (ar) karšto vandens kainų nustatymo metodikomis – savivaldybių kontroliuojamų įmonių tiekiamų šilumos ir (ar) karšto vandens kainas kiekvienam šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjui, kuris realizuoja ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos;

2) vadovaudamasi šilumos ir (ar) karšto vandens kainų nustatymo metodikomis – savivaldybių kontroliuojamų įmonių tiekiamų šilumos ir (ar) karšto vandens kainas kiekvienam šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjui, kuris realizuoja mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos;

3) vadovaudamasi Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos patvirtinta daugiabučių namų šildymo ir karšto vandens sistemų priežiūros maksimalių tarifų nustatymo metodika – daugiabučių namų šildymo ir karšto vandens sistemų priežiūros maksimalius tarifus.

6. Šilumos ir karšto vandens tiekėjai, realizuojantys ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, vadovaudamiesi Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nustatytais bazinėmis kainomis bei šilumos ir (ar) karšto vandens kainų nustatymo metodikomis, įmonės įstatuose nustatyta tvarka nustato šios įmonės tiekiamos šilumos ir (ar) karšto vandens kainas.

7. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjai, realizuojantys mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, vadovaudamiesi šilumos ir karšto vandens kainų nustatymo metodikomis, įmonės įstatuose nustatyta tvarka nustato šios įmonės tiekiamos šilumos ir (ar) karšto vandens kainas.

8. Šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjai praneša Valstybinei kainų ir energetikos kontrolės komisijai nustatytas kainas ir tarifus bei jų pagrindimą per 10 kalendorinių dienų nuo kainų ar tarifų nustatymo, tačiau ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų iki jų įsigaliojimo. Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija nurodo tiekėjams esamus kainų ar tarifų nustatymo pažeidimus. Tiekėjai privalo juos pašalinti ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų. Tiekėjams to nepadarius, Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija įgyja teisę vienašališkai nustatyti laikinas kainas. Jos galioja iki komisijos nurodytų pažeidimų pašalinimo.

9. Naujiems šilumos vartotojams, prisijungusiems prie šilumos tiekimo sistemos, leidžiama ne ilgesniam kaip 3 metų laikotarpiui nustatyti šilumos kainas, grindžiamas tiekėjo būtinomis (valstybės normuojamomis) ribinėmis šilumos tiekimo sąnaudomis šiems vartotojams.

31 straipsnis. Maksimalios šilumos suvartojimo normos daugiabučiuose namuose

1. Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija nustato ir prireikus pakeičia maksimalias šilumos suvartojimo normas daugiabučių namų butams ir kitoms patalpoms šildyti. Šios normos skelbiamos viešai. Jos taikomos daugiabučiuose namuose, kurių šildymo ir (ar) karšto vandens sistemos neatitinka privalomųjų reikalavimų. Šilumos tiekėjas neturi teisės reikalauti, kad tokių namų butų ir kitų patalpų savininkai mokėtų už suvartotos šilumos kiekį, viršijantį maksimalias šilumos suvartojimo normas. Gyventojų prašymu Valstybinė energetikos inspekcija prie Ūkio ministerijos nustato, ar namų šildymo ir karšto vandens sistemos atitinka privalomuosius reikalavimus.

2. Savivaldybė turi teisę įpareigoti daugiabučio namo, kuriame buvo viršyta maksimali šilumos suvartojimo norma, butų ir kitų patalpų savininkus Vyriausybės nustatyta tvarka rekonstruoti namo šildymo ir (ar) karšto vandens sistemą pagal privalomuosius reikalavimus. Įpareigojimo butų ir kitų patalpų savininkams terminas negali būti trumpesnis negu 18 mėnesių.

3. Butų ir kitų patalpų savininkams per nustatytą laiką neįvykdžius šio straipsnio 2 dalyje nustatyto savivaldybės įpareigojimo, savivaldybė įgyja teisę nebetaikyti šiam daugiabučiam namui maksimalių šilumos suvartojimo normų.

32 straipsnis. Šilumos tiekimo sąnaudų apskaita

1. Jeigu šilumos tiekėjas valdo daugiau kaip vieną šilumos tiekimo sistemą, kurioje realizuojama ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, kiekvienos sistemos sąnaudos įtraukiamos į apskaitą atskirai.

2. Jeigu šilumos tiekimo sistemoje, kurioje realizuojama ne mažiau kaip 5 GWh per metus šilumos, šilumos tiekėjas dar ir gamina šilumą, jis privalo atskirai tvarkyti šilumos gamybos ir šilumos perdavimo sąnaudų apskaitą. Jeigu šilumos tiekėjas prižiūri šilumos vartotojų šildymo ir karšto vandens sistemas, šios veiklos sąnaudos įtraukiamos į apskaitą atskirai.

3. Šilumos tiekėjų duomenys apie šilumos gamybos ir šilumos perdavimo sąnaudas skelbiami viešai.

33 straipsnis. Investicinių projektų derinimas

Investiciniai projektai derinami su Valstybine kainų ir energetikos kontrolės komisija jos nustatyta tvarka.

DEŠIMTASIS SKIRSNIS

ŠILUMOS ŪKIO AR JO DALIES VALDYMO PERDAVIMAS

34 straipsnis. Sutarčių rengimas

1. Savivaldybė užtikrina rengiamų sutarčių dėl šilumos ūkio ar jo dalies valdymo perdavimo viešą svarstymą.

2. Sudarydama valdymo perdavimo sutartis, savivaldybė atsižvelgia į ūkio ministro išvadas.

35 straipsnis. Reikalavimai valdymą perėmusiam subjektui

1. Valdymą perėmęs subjektas pirkimus vykdo pagal Viešųjų pirkimų įstatymą.

2. Šilumą tiekiantis valdymą perėmęs subjektas privalo ne rečiau kaip kas 5 metai bazines šilumos gamybos ir bazines šilumos perdavimo kainas suderinti su Valstybine kainų ir energetikos kontrolės komisija. Jam netaikomos 30 straipsnio 5 dalies 1 ir 2 punktų nuostatos.

3. Pasibaigus valdymo perdavimo laikotarpiui, turto, kurio valdymas buvo perduotas, vertė negali būti mažesnė negu valdymo perdavimo sutarties sudarymo metu.

4. Pasibaigus valdymo perdavimo laikotarpiui, valdymą perėmusiam subjektui draudžiama kartu su gražinamu turto valdymu perduoti neįvykdytus finansinius įsipareigojimus ar kitas šio subjekto neįvykdytas prievoles, susijusias su gražinamu turto valdymu.

5. Valdymo perdavimo sutartyje nurodomas valdymą perėmusio subjekto investicijų į turtą, kurio valdymas buvo perduotas, dydis per valdymo laikotarpį. Jis yra apskaičiuojamas kaip šio turto vertės padidėjimas per valdymo laikotarpį pridėdant sutartimi perduotus su šiuo turtu susijusius finansinius įsipareigojimus, kuriuos pagal šią sutartį turėjo apmokėti valdymą perėmęs subjektas, neatsižvelgiant į turto vertės padidėjimą dėl jo indeksavimo valdymo perdavimo laikotarpiu.

VIENUOLIKTASIS SKIRSNIS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

36 straipsnis. Įstatymo įsigaliojimas

1. Šis Įstatymas, išskyrus šio straipsnio 2 dalį, įsigalioja nuo 2003 m. liepos 1 d.

2. Pasiūlyti Vyriausybei ir Valstybinei kainų ir energetikos kontrolės komisijai iki 2003 m. birželio 1 d. parengti ir patvirtinti norminius teisės aktus, reikalingus Įstatymui įgyvendinti.

Skelbiu šį Lietuvos Respublikos Seimo priimtą įstatymą.

REPUBLIKOS PREZIDENTAS

ROLANDAS PAKSAS